

No fokking happy endings

ANNA#1, deel 1

Anna en ik zitten aan een met mappen bezaaid bureau in het hoofdcommissariaat. De agent tegenover ons neemt een nieuwe map uit een lade en schrijft er een volgnummer op. Hij werpt ons een koele glimlach toe en schuift zijn computer-muis langs een grillig parcours over het bureaublad. Het kantoor ruikt muf. De TL-lamp die gevaarlijk laag boven de agent hangt, knippert onregelmatig. Om ons heen heerst een drukte van jewelste. Aan het volgende bureau klaagt een oudere dame met snerpende stem over de krassen die een buur gisteren op haar dure auto zette. Voortdurend rinkelen telefoons. We horen ook stemmen aan de balie, waar we niet ver vandaan zitten. Wat daarnet begon als een geanimeerd gesprek, gaat al snel over in geroep. Een collega van de verbalisant die naar Anna's verhaal luistert, rent langs ons heen naar voren.

De agent, Anna en ik doen alsof onze neus bloedt. Mijn meisje en ik hebben onze eigen zorgen. Anna omklemt stevig haar handtas.

‘Voor het pv heb ik nog wat bijzonderheden nodig, mevrouw (...)’

Ik hoor de agent opnieuw Anna's echte naam zeggen en weiger die te onthouden. De man draait zich naar me toe.

‘U bevestigt formeel dat u ook in de bar aanwezig was toen mevrouw de diefstal ontdekte, meneer?’

Krijg ik een “meneer” cadeau. Flikken, het eeuwige mysterie. Ga je een verloren portefeuille terugbrengen, staan ze je in je gezicht uit te lachen. Als er een dame bij is, dan speelt de etiquette.

‘Ja, kijk, ik was erbij toen A- eh... toen ze zag dat de envelop met het geld in de voorkamer weg was, nadat we haar kamer verlaten hadden. Ze vroeg me om mee te komen naar het commissariaat, om alles uit te leggen.’

De agent knikt flauwtjes. Zijn vingers ratelen over het klavier.

Mijn aanwezigheid is in principe overbodig, want Anna kan zich meer dan behoorlijk in het Engels uitdrukken, maar ik begrijp dat ze niet op haar eentje een diefstal in een seksbar wil aangeven bij de politie. Een beetje steun is welkom om serieus genomen te worden.

Mijn meisje beantwoordt nog enkele vragen, op zachtere toon dan ik van haar gewoon ben. Het gaat grotendeels om een herhaling van wat eerder gezegd werd. Alles wordt netjes ingegeven. Even later zoemt de *printer*. Enkel Anna moet het document ondertekenen.

‘We volgen de zaak op, mevrouw.’

De papieren verdwijnen in de map. Tot mijn verbazing heb ik niet eens mijn naam moeten opgeven. Een gelukje.

Een heus proces-verbaal, alstublieft, dankuwel, het kan niet op. Gedoogbeleid, heet het. Ik ben blij voor Anna – voor de beleefde ontvangst hier, niet voor de diefstal, natuurlijk – maar tegelijk boos dat het er niet altijd zo vriendelijk aan toegaat als je bij de politie binnenloopt.

Bij het verlaten van het imposante gebouw, weet ik dat de agent het voorval meteen verticaal klasseert, ondanks alle plichtplegingen. Ook ben ik me ervan bewust dat Anna misschien niet eens bestolen werd. Intussen regent het stevig; veel zin om over de voorbije uren na te denken heb ik niet.

‘Kom, snel naar de tramhalte!’ zeg ik, al was het maar om vandaag ook eens het initiatief te nemen.

‘Gaan we naar McDonald’s?’ vraagt Anna, als we van de tram stappen. Ze gaat met haar handen door haar felrode haar en schudt het op. De laatste druppels vallen op de stoeptegels. ‘Ik heb honger, manneke.’ Die aanspreking heb ik haar geleerd. ‘Heb je geld?’

Ik kijk omhoog en zie blauw tussen het grijs. Geld is er altijd, zelfs als je diep in de schulden zit. Mijn meisje heeft eindelijk honger. De wonderen zijn de wereld nog niet uit.

‘Waarom niet, muis?’ antwoord ik.

Onderweg roddelt Anna, want zo heet ze nu weer gewoon, smakelijk over de andere meiden in de bar. Ik moet mijn pas inhouden, want ik jakker godganse afstanden af, terwijl een meter zestig inclusief opzichtige hakken naast me stapt. Ik ken de meiden over wie ze spreekt vrij goed, voor zover je iemand via vluchtige contacten leert kennen. Mijn meisje denkt slimmer te zijn dan de andere vrouwen in de wijk, maar dat valt tegen. Haar collega’s hebben haar helemaal door. Ik hoor af en toe iets over haar streken. Ze weten dat Anna en ik iets met elkaar hebben en houden zich wellicht nog in. Niet dat ik me veel van hun praatjes aantrek. Anna is dan weer wel veel intelligenter – noem het eerder sluw – dan ik. Dat zit zo: als ik bij mijn muizenmeisje ben, kom ik nooit aan denken toe. Zij is te druk, ik ben te zwak. En, toegegeven, ik hou van een portie drama. Daar munt Anna in uit.

Er staat een ellenlange wachtrij bij McDo’s. De schoolgaande jeugd op straat zwaait naar me. Ik hoor gejoel. Ook dat nog. Ja, we zien elkaar maandag in de les, jongens. Fokking kinderen die elk jaar dezelfde leeftijd hebben, terwijl mijn haarlijn steeds verder wijkt.

‘Hoe oud ben je?’ vraag ik Anna bruusk. De agent moet daar net naar haar geboortedatum gevraagd hebben; die zal ik met opzet genegeerd hebben. In deze overweldigende drukte snak ik echter naar een antwoord. Ergens tussen tweeëntwintig en negenentwintig, zal ze zeggen, want ze wil zeker niet ouder dan

dertig zijn, en alles rond eenentwintigjaar of jonger is raar, echt raar.

‘Achtentwintig.’ Ze lacht zuinig.

Het perfecte antwoord. Ik schat haar drieëndertig, maar ik ben heel slecht in leeftijden raden.

‘Sorry dat ik zo snauw,’ lieg ik, ‘het zijn de flikken die me nerveus gemaakt hebben.’ En misschien is het ook wel zo, en gaat het niet om de tieners van daarnet, maar het is vreemd om met Anna door de stad te wandelen, open en bloot. Iedereen lijkt naar ons te kijken. Bij de politie heb je toch meer *privacy*. O, die moet ik opschrijven als ik thuiskom: *privacy* bij de flikken!

Vraag me niet hoe Anna overleeft. Ze is graatmager. Als ze ziek is, wat best vaak gebeurt, dan gaat ze gewoon werken. Nou ja, “werken”. Mijn parmantige Anna, mijn nummer één in deze onverschillige stad, is top in uitstelgedrag. Bij haar is klant nooit koning. Precies daarom is ze altijd druk bezet. Soms verkleint het je schuldgevoel als klant wanneer je door een meid om de tuin geleid wordt. Rationeel gaat het er niet aan toe in de wijk; iedereen zoekt een *modus vivendi*.

‘Eet je die *burger* op?’ Ik kijk Anna gemeen aan, hoewel ik blij zou moeten zijn dat ze McDo’s wilde bezoeken.

Ze slurpt cola en haalt haar schouders op. De manier waarop ze de boel de boel laat in dit al te bonte fastfoodcircus doet me meer en meer vermoeden dat er van diefstal geen sprake was. Voor mijn meisje is de hoofdact nu voorbij. Ze is hier niet om te eten, maar om mij te peilen. Anna betaalt met aandacht, en die kan niet gestolen worden. Ik gris de *burger* van haar dienblad en hap er ostentatief een stuk uit. Honger heb ik niet, maar Anna brengt altijd het slechtste in mij naar boven. Goed zo. Ik steek mijn middelvinger op naar Ronald McLullo, die aan het volgende tafeltje zit te glimmen.

Op Anna’s gezicht verschijnt een flauwe glimlach. ‘Laat de

clown met rust. Toon me liever foto's van je hond.' Ze neemt een slokje.

Mijn muizenmeisje kent mijn zwakke plekken. Ik haal mijn *smartphone* boven en laat enkele beelden zien. Mijn hond in de tuin, op de bank, in het park, en die ene keer op haar schoot in een chique bar in het toeristische centrum van de stad. De piekfijn geklede barman keek vreemd op toen we daar met de hond binnensjeesden. Wat waren we dronken toen. We imiteerden mensen die aan de toog zaten, veel te luidruchtig, en zongen zo vals mogelijk boybandrotzooi. *Backstreet's back, alright!* Nog voor middernacht mochten we geen drankjes meer bestellen. Hi-la-ri-sche avond. Niet alles is rot tussen Anna en mij. We hebben nog lol. Eén keertje naar het commissariaat in zowat zes maanden tijd, dat valt heus mee. Toch? Ik klamp me vast aan de goede momenten. Dit is er een van: Anna eet snel na elkaar drie, nee vier frieten. Ik knik haar enthousiast toe en schuif het restje *cheeseburger* naar haar toe.

'Mm, nee, het eten is al koud. Ik wil de hond uit die *videoclip* van Katy Perry hebben, weet je wel?' zegt ze, met wat tederheid in haar stem.

Uiteraard ken ik de *clip* met dat Egyptische thema. Aan die *hit* valt niet te ontsnappen, ook niet op Anna's kamer. Ik heb het mijn meisje meermaals verteld: het lied is honderd procent plagiaat. Katy mag echter om het even wat doen van mij, net als Anna.

'De pomeriaan.' Ik rek de -a-, omdat ik me de naam van de hond niet herinner. Dit zijn de geheimen die Anna mij 's nachts tussen de klantenbezoeken door toevertrouwt; ze zijn werkelijk van wereldbelang.

'JiffPom!' roept ze en schatert, ongetwijfeld omdat ze me te snel af is. Haar wijsvinger blijft plagerig in de lucht hangen. Het staat nu onomstotelijk vast: die vierhonderdvijftig euro is ze helemaal niet kwijt. Rest enkel af te wachten of iemand – wie zou dat toch kunnen zijn? – het geleden "verlies" moet dekken. Ik denk niet dat Anna het zover drijft. Wij zijn evenwichtskunstenaars; we weten hoever we kunnen gaan met elkaar.

‘Omdat je JiffPoms naam vergeten bent, moet je het stukje van Juicy J rappen!’ Ze scrollt op haar *smartphone* en laat het begin van het lied horen.

Ik schrik op uit mijn gedachten. Al goed, als ik de tekst in haar kamer kan opdreunen, dan hier ook. Ik steek mijn tong naar haar uit en spring recht. Het laatste restje *cheeseburger* verdwijnt in mijn mond, daarna stap ik op Ronald af. Hij blijft dapper zitten, dat moet ik hem nageven. Ik ga naast het plastic misbaksel zitten, leg een arm om zijn schouder en begin eraan:

*‘Uh, she’s a beast
I call her Karma
She eat your heart out
Like Jeffrey Dahmer’*

Ik richt twee vingers eerst op mijn ogen, dan op die van haar, en rap vervolgens de andere lijnen. Anna giert het uit. Twee tienermeiden aan het tafeltje naast de malle clown kijken elkaar veelbetekenend aan. Zakken ze door de grond van plaatsvervangende schaamte?

Als ik klaar ben met het vers, hik ik na. Ronald krijgt een schouderklopje van me. Ach wat, diefstal of niet. Voorbij is voorbij, zo redeneer ik steeds vaker. Ik kan me het gezicht van de politieagent niet eens meer voor de geest halen. Anna’s enthousiasme over honden, hier en nu, maakt veel goed. Samen zijn met mijn meisje is leven van dag tot dag, van uur tot uur zelfs. Het is niet alsof we morgen net als een gelukkig getrouwd stel een Pomeriaan kopen, of welk trouw beest ook dat me ‘s morgens mijn pantoffels brengt, terwijl Anna gekleed in enkel een keukenschort een Engels ontbijt maakt. Dat zou mógen, maar ik ben een realistische man. Het lijkt me waarschijnlijker dat ze de krant naar mijn kop gooit omdat ik uit mijn bek stink ‘s ochtends. En mijn eigen hondje kauwt enkel op mijn pantoffels, dat is een feit.

Ik boer. Die *cheeseburger* had ik niet moeten eten. Anna’s ogen twinkelen nog steeds na haar kleine triomf. En toch. In het zakelijke licht van de vreetbarak waar we om elkaar heen

dansen, valt de scherpste van haar jukbeenderen op. Prachtig, maar ze is te mager. Bij Anna is alles té.

‘Toe, wil je geen dessert?’ Ik heb haar werkelijk nooit een volledige maaltijd zien eten. Muizenhapjes, ja. Mijn lieve, kleine muis.

‘Gaan we overmorgen iets drinken voordat ik moet werken?’ Altijd vragen ontwijken, ook dat is Anna.

‘Is oké.’ Ik ga opnieuw tegenover haar zitten, werp een friet in haar bijna lege beker cola en staar naar buiten. Ondanks de kou troept er veel volk samen in de winkelstraat. Solden? Het is in elk geval een koopzondag. Verkopen, verkopen, verkopen, meer is er niet in het leven.

‘En daarna ruimen we samen je kamer op, muis,’ voeg ik er vastbesloten aan toe. Het vervelende OCD-mannetje in me gilt het steevast uit wanneer we haar werkplek betreden. Als doodgewone klant heb ik daar nochtans nooit last van in de wijk. Geilheid doet wat met een mens. Ik gruw echter van de rommel rondom Anna en Miranda’s bed en de geur die alle peeskamers eender maakt. De mengeling van goedkope luchtverfrisser en het zweet van het dagmeisje – mijn muizenmeisje zweet natuurlijk nooit – en haar ongewassen klanten is onmiskenbaar.

Anna schenkt me een stralende lach. ‘Afgesproken! Neem je hond nog eens mee naar het café.’ Ze bedoelt de afzuiptent aan de ingang van de wijk, een plek waar de paal op het podium zelden onbevrouwd blijft en waar de rokersruimte groter is dan de rest van de gelagzaal. In de toeristische bar in het historische centrum wagen we ons niet meer. Onze standaarden zijn niet meer wat ze geweest zijn.

‘Doen we zo.’ Muis, je hoeft het maar te vragen en ik doe het voor je. Het kan me niets meer schelen, de wereld kan me gestolen worden vandaag. De Heer beval een rustdag per week, aan morgen wil ik niet denken. *Just go with the flow.*

Op de terugweg naar de buurt waar de lichten nooit doven staat een dikke Mercedes schuin over het brede trottoir geparkeerd. ‘Mijn baas,’ wijst ze en zwaait naar een potige kerel met een stierennek, die druk in zijn telefoon praat. Hij knikt haar

toe, ik knik hem toe, hij negeert me. Is die gorilla haar pooier?
Met Anna weet je het nooit.

‘Wanneer begin je straks?’ vraag ik.

Die nacht sta ik als de grootste domkop van de stad op wacht op de hoek van een steegje van genot. Ik ben doodmoe, maar wie weet krijgt Anna honger. Een kerel loopt me schichtig voorbij; uit pure frustratie kan ik mijn lach niet onderdrukken. De man snelt weg. Anna zwaait aan de deur naar me. Ik slenter naar haar toe en knik naar de meid die tegenover haar zit, een-tje die ik niet eerder gezien heb. In de wijk zijn er voortdurend nieuwe gezichten. Anna's overbuur tikt op het raam, maar ik wijs naar mijn muizenmeisje.

Anna kijkt verveeld. ‘Sigarettenpauze.’

En een rondje scrollen op de *smartphone*, dat ook, weet ik.

‘Wil je iets eten, muis?’ Het is half twee 's nachts en pok-kekoud. Over zeven uur moet ik fris en vrolijk aan de slag op school.

‘Doe me maar een Coke Zero. En Red Bull, drie blikjes.’

Schijte Red Bull, de wereld gaat eraan kapot. Ik denk niet dat Anna de zestig haalt.

‘Ja, en een *snack*?’

Ze wappert met haar hand voor mijn gezicht, een duidelijk teken dat ik niet hoeft aan te dringen.

‘Nee, ik heb geen honger.’

Mijn meisje ziet er bleek uit. Haar rood geverfde haar glimt in het schijnsel van de straatverlichting. De meeste bars in de smalle, overdekte straat zijn nog open; in enkele zaken branden de neonlampen niet meer of zijn de rode gordijnen gesloten. Ik merk ineens dat Anna oorbellen draagt. Haar kennende is ze glad vergeten die uit te doen bij het begin van haar *shift*. Juwelens worden hier niet gedragen; stel je voor dat mannen thuis schrammen moeten verklaren. Ik grijns en wijs naar mijn oren. Te laat besef ik mijn fout. Anna rolt met haar ogen en maakt haar oorbellen los. Het is een reflex van me: de andere meiden

mag ik in bed niet boven de schouders aanraken, zo gaat dat in de wijk, maar mijn Anna kan ik vanzelfsprekend kussen en koesteren waar ik ook wil. Voelt ze zich nu beledigd?

‘Katarina heeft mijn geld gejat. Dat moet haast wel,’ sist ze, als haar buur Kat haar hand naar me opsteekt achter het raam. Kat is een goeie meid. Altijd vrolijk, nooit gedoe. Leuk maar saai dus.

‘Ik breng Melocakes voor je mee. Die lust je toch?’

‘Ha, het is jouw geld.’ Dan bedenkt ze zich en stopt me twintig euro toe.

‘Wordt er nog gezoend?’ Ik sta al anderhalf uur in de kou tot mevrouw een pauze neemt. Voor een zondag is het uitzonderlijk druk in de wijk, zeker zo laat ‘s nachts. Het is ook wel de eerste week van de maand. Overal in de stad rolt het geld.

Anna schiet in de lach als ze mijn boze gezicht ziet. ‘Ga maar, manneke. Straks wordt het rustiger in de straat. We zien dan weer verder.’

De Indiër in de nachtwinkel kijkt me onbewogen aan. Hij maakt net een rondje door zijn zaak, een krappe twaalf vierkante meter groot, tot de nok gevuld met kleurrijke troep. Kiaan is de raadselachtige koning van dit feestpaleis voor mannen met lege magen en holle hoofden en voor vroegrijpe meiden geplaagd door blaasontstekingen en rokershoest. Zoals alles in de wijk is het spul hier duur en tegelijk niet duur.

‘The usual?’ Hij opent de koeltoog.

‘Melocakes, tampons and cotton pads as well.’ Ik rommel in de rekken en pak een grote doos cakejes en een doorschijnende zak wattenschijfjes. De tampons liggen niet op de vertrouwde plek.

‘Of course. How could I forget?’ Hij schuifelt naar de kleine toonbank.

Die tampons en wattenschijfjes zijn een terugkerende grap tussen Anna en mij, het resultaat van een dronken gesprek dat alle kanten uitging. Ze vertelde een anekdote over pornoster-

retjes in Praag die onder alle omstandigheden blijven werken, ook als ze even lid zijn van het Rode Kruis. Voor filosofische discussies moet je niet bij muis en mij zijn, en al zeker niet als we bij het drinken wat XTC-bommetjes rollen en slikken.

‘Only big package left.’ Kiaan wijst naar een boordevol schap achter me. Ik zet de bulkverpakking naast de kassa; er is nauwelijks plek op het smalle tafelblad. Anna kan vele maanden vooruit met tampons, nu. Werkt mijn meisje volgend jaar nog in de wijk?

‘Your girlfriend is Red Bull champ!’ schatert Kiaan, als hij me de uitpuilende plastic tas overhandigt. Dat is zijn ritueel: na de verkoop wordt hij luchtig. Ik zie hoe zijn gelaat zich ontspant. Zijn broer of neef of *fuckbuddy* of wie ook naast hem aan de toog komt staan, stopt zijn duim in de lucht en lacht een geel gebit bloot. Het gordijn achter hem wiegt na. Op de achtergrond klinkt de televisie. Bollywoodgejengel, voor zover ik het kan inschatten. Nachtwinkeliers zijn vreemde snuiters. Welke schatten verbergen ze in hun achterkamer? Dansen ze een *kuchibudi* om hun piepkleine salon? Ik heb een dringender vraag.

‘Yeah, Red Bull is sponsoring fucking now,’ antwoord ik snel, want ik moet hoognodig naar het toilet. Rotkou. We lachen allemaal om mijn mop; alleen ik lach een beetje groen. ‘Can I use the toilet, please?’

‘Backroom is forbidden for customers, Sir. Your girlfriend is eager to see you!’

Anna en ik zitten op het bed. Ze kust me lang en zeer onovertuigend. Haar tong verkent mijn hele mond, het is pure acrobatiek. Zo, dat kunnen we netjes afvinken. Wat een eindeloze nacht.

Ze doet haar topje aan. Knalgeel is het niemendalletje, dat bevalt me wel. ‘Morgen doe ik de dag,’ zegt ze, alsof het een dienstmededeling van de NMBS betreft. ‘Extra centjes verdienen.’

‘Wanneer slaap jij? Wanneer éét jij?’ Deze vrouw is een

spook, een geest, een verschijning. Ze is ongrijpbaar, immaterieel.

‘Wel, morgen eet ik.’

De doos Melocakes ligt ongeopend op het nachtkastje, naast de defecte lamp.

‘Breng je me een belegd broodje rond elf uur? Ik blijf binnen voor de klanten.’

Ja, God verhoede, de fokking klanten.

‘Ik heb maar een uur vrij dan, muis.’ Natuurlijk, als ze wil eten...

‘Niet treuzelen morgen, manneke. Spring je fiets op, koop een broodje, stop het bij me binnen. Krijg je een natte zoen op dat mooie neusje van je en peddel je blij terug naar de onschuldige kinderen. Sporten is gezond.’

De volgende dag loop ik, nahijgend, om elf uur stipt de trappen van de overdekte steeg op, een broodje tonijn in mijn handen. De deur zwaait open, mijn lieveling komt buiten en omhelst me. ‘Ik heb een klant voor je weggejaagd daarnet,’ fluistert ze. Ach Anna, je barst van de romantiek.

MANON/MONA

Manon hangt over me heen, haar bruine haar raakt mijn naakte rug. De kamer ruikt naar ontsmettingsmiddel, de geur doet wonderen voor mijn verstopte neus. Manons handen kneden, steeds dieper. Voor een goede massage moet je niet bij haar zijn, de volgende dag ben je geradbraakt. Geloof me, wie niet het juiste diploma heeft, moet on-mid-del-lijk stoppen met dat amechtige trek- en wrijfwerk. Ze denken het allemaal goed te doen, maar ik daag je uit: durf eens uit te leggen aan je partner, minnaar, *friend with benefits*, *one night stand* of andere schimmige Engelstalige categorie, dat hun massage te wensen overlaat. Je krijgt gegarandeerd gedonder.

Morgen opnieuw met pijn naar het werk. Voorlopig voelt het goed aan, zoals prille relaties dus: de *merde* volgt onvermijdelijk later.

‘Manon?’ vraag ik.

‘Mona.’

We grinniken. Manon en ik kennen elkaar al even en ik heb haar vlug genoeg gezegd dat ik me bij ‘Mona’ niet comfortabel voel, want er is een superlieve en beeldschone Mona op school. Ik doe zo hard mijn best om niet met dat meisje te flirten... Dan kan deze associatie met de naam Mona er niet meer bij.

‘Is er geen Manon op je werk?’ Ze gaat met fokking ijsblokjes over mijn rug. Ja, Manon en werk: deze Manon doet haar *core business* duidelijk niet graag, hoppa en klaar – ‘het is een baan als een ander’ – en daarna gaat ze de tijd vullen met eindeloze massages. Mijn nek doet stilaan pijn, op dat harde hoofdkussen.

‘Jawel,’ steun ik, ‘maar die is ouder en dan heb ik er geen schuldgevoel over als ik op haar geil.’

‘Ha, jij bent zo vreemd. Fantastisch. Hoe voelt dit?’

Kringbewegingen op mijn onderrug.

‘Heel goed,’ lieg ik.

‘Waar jij last van hebt,’ fluistert ze in mijn oor, en ik voel haar hete adem, ‘is een Madonna- en de hoercomplex. Waarom kan jouw Mona niet opgewonden raken? En waarom sta jij het jezelf niet toe?’

Ze is een betere psycholoog dan massagetherapeut, realiseer ik me opnieuw. Daarom blijf ik ook komen. Overigens, het is niet alsof ik aan Manon gezegd heb hoe oud (ahum, jong) mijn school-Mona precies is.

Ik wil counteren met: ‘Waarom doe jij je werk als je het niet graag doet?’, maar ik hou me in bij een vrouw die wat geduld met me aan de dag legt. En ook: Manon heeft gewoonweg gelijk. Niemand hoort graag de waarheid uit andermans mond.

‘Ik ga nu niet meer veranderen.’ Ik tast met mijn hand naar haar zij om aan te duiden dat ik een pauze nodig heb. Als ze van me af komt en ik me omdraai, voel ik hoe ominus mijn ruggenwervels bewegen. Ik lach breed naar Manon: ‘Heerlijk, dit.’

‘Zei je vorige keer niet dat je iemand ontmoet had?’

Ik en mijn grote mond.

‘Ja, maar ik kende haar al lang, als vrienden weet je wel, en ik

was bij haar op bezoek, en ze woont *in the middle of nowhere*, en de bomen en de verantwoordelijkheden en de verwachtingen kwamen op me toegesnel, en ik kreeg maar geen adem.'

Ze knikt wijs naar me. 'Je komt beter een tijdje vaker hierheen. Wat meer ontspanning, dat heb je nodig. Je rug zit helemaal vast als je langskomt.' Goed vast, ja. Ik wacht inderdaad steevast lang genoeg tot mijn rug weer oké is voordat ik me aan deze marteling onderwerp.

Ik wrijf het zweet van mijn voorhoofd, druk een kus op haar schouder en zeg langzaam: 'Mona.'

Haar ogen twinkelen.

WINNIE (POOH)

Winnie heeft de televisie luid opstaan. *Hardcore*. Het is erover.

'Pooh, dat is dubbelop. Daar krijg ik geen je-weet-wel van.'

Winnie, een en al *bling bling* en felle kleuren, kijkt me hooghartig aan en verwaardigt zich te zeggen: 'De meeste bezoekers stellen het op prijs. Sommigen willen nadoen wat ze zien.'

Fokking schermgeneratie.

Winnie en ik kennen elkaar sinds de stichting van de stad aan twee rivieren. Wij hebben geen geheimen meer, we kunnen heus wat hebben van elkaar.

'Ben je aangekomen?' vraag ik, kijkend naar haar figuur. Een gedurfde tweede zet.

'Ja, aangekomen in jouw kutstad.'

Daar heb ik niet van terug. Ik zie haar naar mijn ringen lopen. Krijgen we dat weer.

'Nee, Pooh, dat zijn familiestukken. Je weet dat ik niet in juwelen betaal.'

'Hm, betaal je ooit wel?'

'Zeker.' Ik vis een armzalig briefje uit mijn portefeuille.

Ze kijkt me meewarig aan. 'Hehe, daarvoor mag je bovenaan voelen en *that's it*.'

'*Surprise*,' zeg ik, 'teruggetrokken van de fokking belastingen.'

De overheid is nog altijd de beste bank.' Ik open mijn portefeuille een tweede keer en toon haar het dikke pak biljetten.

'O, schatje!' Winnie legt haar zware arm om mijn schouders. 'Kom maar mijn Wonderland in.'

«

CARO

'Je komt nooit meer langs,' klaagt Caro. Ze kijkt me vragend aan, een beetje boos zelfs. Caro heeft een plekje op de hoek van een straat en ik passeer er gedurig. Ze wenkt me dan en ik wuif wat onnozel terug – ik ben op zoek naar een nieuw gezicht in de wijk.

Caro doet in fetisjen, maar ik heb alles al een keertje (vele keren) gehad, of toch wat ik wil. Ik ben hier enkel omdat Caro weer eens met veel *show* aan het raam stond te zwaaien en ook wel omdat de wijk vandaag een dooie boel is.

Als voorspel vertelt ze me graag hoe ze anderen gelukkig maakt. 'Op je tenen klaargekomen?' herhaal ik en schiet in de lach. 'Niet gewoon op je voeten, maar echt specifiek...?'

Caro straalt en zegt gloedvol: 'Hij was er heel blij mee!'

Kan ik me iets bij voorstellen.

Terwijl ze vraagt 'En waar heb je vandaag zin in?', grijpt ze naar haar *smartphone*. Oh ja, haar lievelingslied – ik moet het verdrongen hebben. Caro heeft iets met "Fuck some more", de ongecensureerde versie van "Love More" van Chris Brown, de kerel die Rihanna tot pulp sloeg. Daar lijkt Caro niet van wakker te liggen. Ik ken het nummer vanbuiten – er is niets moeilijks aan. Wellicht was ik vergeten dat ik haar ook daarom steeds minder bezoek: dat fokking lied speelt na een bezoek dagenlang door mijn hoofd. Dat kan ik niet hebben: Chris Brown die me geil maakt als ik bij de slager sta, een praatje met de postbode maak of tussen de bedrijven door maar weer eens nerveus de stand van mijn bankrekening bekijk.

Caro beweegt haar hoofd en schouders op het ritme van de muziek. Haar beha gaat uit.

'Zullen we dansen?'

“Ja, lekker,” zegt Caro, want het enige wat in deze kamer taboe is, zijn verbazing en verontwaardiging. Dansen is *a piece of cake* voor haar.

‘Heb je andere muziek?’ Natuurlijk heeft ze die.

‘Eerst even dit laten uitspelen, goed?’ Ze komt vlak voor me staan, trekt aan mijn broekriem en graait naar beneden.

‘Ik kan niet echt dansen,’ beken ik.

‘Haha, we slown, toch?’

Juist ja, het is niet alsof we gaan *poppen* en *locken*, naakt. Caro gaat door de muziekljist op haar telefoon en kiest een lied uit haar thuisland, iets weemoedigs.

‘Waarover gaat het?’ vraag ik, als we dicht tegen elkaar aan dansen en mijn klamme huid tot rust komt.

‘Over een schipper die vermist wordt op zee en hoe zijn vrouw elke avond op het strand op hem wacht.’

Dat dit nog bestaat! ‘Echt?’

Ze kijkt me ondeugend aan. ‘Nee, een of andere kerel die een vrouw uit de kleren wil zien gaan en haar overlaadt met complimenten.’

Ha! ‘Hoef ik hier niet te doen.’ Ik kus haar hals.

Ze heft mijn kin op, kijkt me in de ogen en vraagt: ‘Vind je me mooi?’

‘Heel mooi.’

We dansen veel langer dan we verwacht hadden.

MILLA

Ik had een moeilijke dag, dus is het tijd voor een vrolijke avond. Het valt wat tegen: iedereen uit de wijk lijkt wel op vakantie (lees: is op familiebezoek in eigen land). Op een hoek diep in de wijk, waar het normaal nooit de moeite waard is, zitten tot mijn verrassing twee blondines samen achter het raam. Die heb ik nooit eerder gezien. O, die ene is mooi! Ik knik gretig. De dames zijn al even gulzig. *Money makes the world go round*. Een van hen komt zelf buiten. Dat is niet de gewone gang van zaken.